

Opinion

At gå ind for et forbud mod koranafbrændinger er ikke det samme som at ville falde på knæ for islamisterne. At modsætte sig et forbud er heller ikke det samme som at hade muslimer. Alligevel fremstår det for tiden præcis så firkantet i debatten

ÖZLEM CEKIC

Lad mig starte med at fortælle om mit første møde med Rasmus Paludan i P1 Debat. Vi stod over for hinanden i anledning af hans demonstrationer i påsken sidste år, der endte med at udløse optøjer i flere svenske byer. Det er ene og alene den, der udøver volden, der bærer ansvaret, lød min pointe. Men at det måske heller ikke var nødvendigt at kalde folk for ludere og abeunger, som han eksempelvis har kaldt mig.

Det skal han have lov til, ligesom han skal have lov til at deltage i debatten, også selvom hans bidrag til den ikke er særligt begavet. Jeg mente derfor heller ikke, at det var rigtigt at formene ham adgang til Folkemødet i juni.

Jeg er grundlæggende af den overbevisning, at det er dybt problematisk, hvis vores ytringsfrihed kun omfatter dem, der deler flertallets holdning. Måske har ethvert demokratisk samfund brug for en figur som Paludan hvert tiende år til at træne deres tolerancemuskel - og til at få tryktestet troen på de universelle frihedsrettigheder.

I disse dage tænker jeg særligt over, hvad overrabbiner Jair Melchior for efterhånden noget tid siden fortalte mig. Det hebraiske ord for tolerance, *sovlanut*, er beslægtet med tålmodighed, *savlanut*. Begge ord kommer af ordstammen *s-v-l*, der både kan betyde »at tolerere« og »at lide«. Og det kan da også være en lidelse at skulle tolerere holdninger og værdier, som man enten hader, foragter eller er dybt uenig i.

Men der findes næppe nogen vej uden om lidelsen. Skal vi leve i et frit samfund, kræver det en høj grad af tålmodighed og tolerance over for forskelligheden, også når den forskellighed kalder os ludere og abeunge. Jeg taler her ikke for en passiv indstilling, hvor vi blot vender den anden kind til. Tolerancen går efter min mening altid på to ben. Dermed mener jeg, at man ikke blot har ret, men pligt til at sige fra, bringe sine bedste modargumenter og yde verbal modstand.

Det har danske muslimer lært på den hårde måde. Da Paludan første gang optrådte på Blågaards Plads på Nørrebro,

Koran-afbrændinger splitter mig

satte en del muslimske unge ild til bydelen i raseri, hvilket til gengæld formentlig også bidrog til at skaffe Paludan de stemmer, han brugte til at blive opstillet i Folketinget.

Efter massiv indsats fra ngo'er, forældre og gademedarbejdere lærte de unge, at i et demokrati kommer man ikke langt med volden som forandringsredskab. Da Paludan sidste gang optrådte på Blågaards Plads, gik børn og unge på pladsen i dialog med de politifolk, der beskyttede ham. Formålet: At få demonstrationen flyttet nogle meter væk fra den plads, hvor drengene egentlig havde tænkt sig at spille lidt bold. Et lignende billede kunne ses andre steder, hvor Paludan havde planlagt koranafbrændinger.

Bliver Paludans ytringsfrihed forringet af at tage tændstikkerne fra ham, når han stadig har en megafon i den anden hånd?

Bevares, de unge mennesker havde ikke bedt om nogen lektion i tolerance, men de fik den alligevel og kom ud af det på den anden side med en højere tolerancetærskel. Ville Paludan provokere nogen, måtte han søge andetsteds hen. I Sverige fandt han den intolerance, der nærer hans virke.

Alligevel er jeg splittet i spørgsmålet om, hvorvidt vi skal forbyde koranafbrændinger.

Jeg har kurdiske rødder. På egen krop har jeg erfaret, hvad vil det sige ikke at kunne ytre sig, ikke at kunne kritisere flertallet i Tyrkiet. I Tyrkiet betaler journalister, politikere og helt almindelige borgere en høj pris for ytringsfriheden, og det får mig til at tænke godt og grundigt over, hvad ytringsfrihed egentlig er.

Det er mig grundlæggende imod at brænde bøger, uagtet hvad man ellers måtte synes om dem. Hvorfor er det, at vi partout skal tillade afbrændingen af bøger? Bliver Paludans ytringsfrihed forringet af at tage tændstikkerne fra ham, når han stadig har en megafon i den anden hånd?

Betyder det så, at regeringen skal sætte en stopper for afbrændingerne? Det er jeg i tvivl om. Er ytringsfrihed lig med bogafbrændinger? Hvad gør vi med ekstreme bevægelser, hvis eneste formål er at skabe had, polarisering og splittelse af befolkningen?

Det er jeg stærkt i tvivl om, og jeg vil gerne have lov til at holde fast i tvivlen, for verden er sjældent sort/hvid. At gå ind for et forbud er ikke det samme som at ville falde på knæ for islamisterne. At modsætte sig et forbud er heller ikke det samme som at hade muslimer. Alligevel fremstår det for tiden præcis så firkantet i debatten. Det kan på lang sigt næppe være godt for hverken ytringsfriheden eller tolerancen.

Özlem Cekic er generalsekretær for Brobyggerne - Center for Dialogkaffe og fhv. medlem af Folketinget for Socialistisk Folkeparti. Hun er dog ikke længere medlem af partiet